Εξ αποστάσεως: Η εγωιστική κουλτούρα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης (Παναγιώτης Κωστόπουλος, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Δημόσιας Ιστορίας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 1 Δεκεμβρίου, 2018

Με την πάροδο των ετών, η τεχνολογία εξελίσσεται με καταιγιστικούς ρυθμούς. Η επαφή του ανθρώπου με αυτήν μεγαλώνει, ενώ παράλληλα μειώνεται η επαφή των ανθρώπων μεταξύ τους. Δεν αναφέρομαι στην επαφή μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, διότι αυτή είναι ελλειμματική και επιφανειακή. Δεν μπορούμε να γνωριστούμε σε βάθος με τον συνάνθρωπο και να υπάρξει μια ειλικρινής και αληθινή επικοινωνία προσώπων.

Η «ασφάλεια» του Η/Υ, του tablet, του κινητού δεν μας φέρνει σε άμεση επαφή με τον άλλον. Είμαστε σε ένα «προστατευμένο» περιβάλλον, από το οποίο δεν μπορούμε να εκτεθούμε. Δεν αντιμετωπίζουμε τους «κινδύνους» επικοινωνίας με τον διά ζώσης συνομιλητή μας, αφού παραμένουμε σε απόσταση ασφαλείας από αυτόν.

Μέσα από τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης (ΜΚΔ) περνάμε ένα ιδανικό προφίλ για τον εαυτό μας. Στην ουσία περνάμε την εικόνα που θέλουμε να έχουν οι άλλοι για εμάς. Οχι αυτό που είμαστε, αλλά αυτό που θα θέλαμε να είμαστε και να αρέσει στους άλλους. Ρέπουμε προς μια αυτοαναφορικότητα, η οποία πιστοποιείται επαρκώς από τον εθισμό πολλών ανθρώπων, κυρίως νέων, στην αυτοφωτογράφιση (selfie), σε σημείο που καταντά ψύχωση. Ψύχωση, επίσης, έχει γίνει και η ψεύτικη αποδοχή που αναζητάμε στα «likes» και στις «καρδούλες».

Στο διαδίκτυο επιλέγουμε όσα θέλουμε να δούμε και να ασχοληθούμε μέσα από μια τεράστια γκάμα επιλογών, και γι’ αυτό νιώθουμε κυρίαρχοι, νομίζοντας αφελώς ότι έχουμε όλον τον κόσμο μπροστά μας. Βιώνουμε εικονικές εμπειρίες που δεν θα ζούσαμε χωρίς το διαδίκτυο. Αν προσθέσουμε σε αυτά και τον καταιγισμό πληροφοριών που δεχόμαστε στα ηλεκτρονικά μέσα, έχουμε την αυταπάτη ότι αποκτούμε την υπέρτατη γνώση και τρέφουμε τον -ήδη διογκωμένο στη σύγχρονη εποχή- εγωισμό μας.

Παρατηρούμε από πολλούς στα ΜΚΔ μια ακατάσχετη έκθεση συναισθημάτων που αναζητούν αντίκρισμα. Είμαστε διατεθειμένοι, στο πλαίσιο μιας επιδειξιομανίας, να παράσχουμε πληροφορίες, προσωπικές και οικογενειακές, σαν να μοιραζόμαστε την

καθημερινότητα με αμέτρητους συγκατοίκους. Μήπως, όμως, δεν είχαμε συνηθίσει κάτι ανάλογο από τις εποχές των realities και του «Big Brother», ώστε να αποδεχθούμε ομαλά την έκθεση της προσωπικής μας ζωής σε κοινή θέα;

Είναι στενόχωρο να αντιλαμβανόμαστε ότι συνηθίζουμε την επικοινωνία εξ αποστάσεως, τις κοινωνικές σχέσεις εξ αποστάσεως, τα μαθήματα εξ αποστάσεως και γενικά μια ζωή εξ αποστάσεως, η οποία τρέφει τον ατομισμό μας και επομένως τον εγωισμό μας. Το άσχημο είναι ότι, παρότι καταλαβαίνουμε ότι οδεύουμε προς τα εκεί, ακολουθούμε μοιρολατρικά αυτόν τον δρόμο, χωρίς να προσπαθούμε να αλλάξουμε κάτι…

(Πηγή: dimokratianews.gr*)*